

PRĄCIK (1) *sb m*

prącik, [pręcik].

sg [*N* prącik.] ◊ *I* pręciki(e)m. ◊ [*pl N* pręciki.]

Sł stp brak, Cn: prącik, Linde także XVII – XVIII w.: pręcik, prącik.

Dem. od „pręt”:

1. *Od znac. ‘cienki kawałek drewna lub metalu’; baccillum, rudis, verber, virga, virgula, vitis Cn:*

a. [*Wskazówka zegara słonecznego: Gnomon Prącik żelazny/ który godziny vkázuie ná słonecznym zygarze. UrsinGramm 143 (Linde).*]

b. *Metalowy rylec do pisania:*

Szereg: »prącik albo grafka«: Kto by mi to dał/ áby ípifáne były mowy moie? Kto mi to da/ áby były wyrznione ná księgách pręcikiem álbo gráfka [stilo] żelázná/ á ná bláffe ołowianey/ álbo wždy złotem wyryte ná krzemieniu Leop Iob 19/24[23].

2. [*Od znac. ‘część rośliny’; tu: najcieńsza część korzenia: obaczyłz/ iáko máluczki to plác ieft/ który tych drzew korzeń/ y tego korzenia oštátnie cieniuchné pręciki zaięły/ przeciwko téy wyfokości/ y fzérokości ogromnéy. SenekaGórn 153 (Linde).*]

3. [*Kreska, znak diakrytyczny w tekście: iota {litera} vnum aut apex {prentzyk} vnus non preteribit a lege Glosy II nr 89/8.*]

Synonimy: 1.a. laska; b. grafka; 2. korzonek; 3. akcent, jota, kreska, kulasik, strefka.

JDok